

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΠΕΤΡΑΣ

Ητανε νύχτα χειμωνιάτικη και ήμουνα μόνος στὸ σπίτι. Καθισμένος σὲ μιὰ γωνιὰ ἐνὸς δωματίου, κάπνιζα. Κέκανε κρύο πολύ, ἀλλὰ σχεδὸν δὲν τὸ αἰσθανόμουν. Κάτι ἄλλο πιὸ δυνατὸ ἀπ' τὸ κρύο, ἀπ' τὴν παγωνιά, μ' ἔκανε νὰ μὴν τὸ προσέχω. Μὰ τί ήσυχία ἦταν ἐκείνη ποῦχε πέσει αὐτὸ τὸ βράδι... Μιὰ ήσυχία ἔξω σὰ νάχανε νεκρωθῆ τὰ πάντα, ἢ νάχανε παγώσει. Οὔτε περπάτημα, οὔτε φωνή, σούρσιμο, βόγγος ἀνέμου, γαύγισμα σκύλου, ἢ ἀνθρώπου...

Βρισκόμουν σὲ μιὰ μεγάλη στενοχώρια, πού μὲ βασάνιζε, μ' ἔπνιγε. "Ἦθελα κάποιον νάχα ἐκεῖ, νὰ τοῦ ἔλεγα τὴ στενοχώρια, νὰ τὸν ρωτοῦσα, ν' ἀκουγα ἓνα λόγο παρήγορο. Στους δικούς μου, πού θὰ ἐρχόντουσαν μετὰ μιὰ ἢ δυὸ ὥρες, ποτὲ δὲ θὰ τὴν ἔλεγα...

Καὶ καθὼς ήμουνα σ' αὐτὴ τὴ στενοχώρια, θυμήθηκα ξαφνικὰ κάτι παλιό, πού λέει:

— "Ὅποιος δὲν ἔχει κανένα νὰ ρωτήσῃ, ρωτᾶει τὸν τοῖχο!

Καὶ τόκανα. Εἶπα τὴ στενοχώρια μου στὸν τοῖχο...

"Ἀλλὰ μόλις ἔπαυα νὰ λέω, ἀκούω μιὰ πέτρα τοῦ τοῖχου, νὰ μ' ἀπαντᾷ πίσω ἀπ' τὸ σουβά, νὰ μοῦ λέῃ:

— "Υπομονή, αὐτὸ σὲ συμβουλεύω, ὑπομονή! Οἱ ἀνθρωποι, δυστυχῶς, οἱ περισσότεροί, εἶνε κακοί, πονηροί, μοχθηροί, ἀχόρταγοι! "ὦ, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἐγὼ τοὺς μισῶ!

Ἐσένα, θὰ στὸ πῶ, σὲ συμπάθησα καὶ γι' αὐτὸ σοῦ μίλησα. Σ' ἔχω δεῖ πολλές φορὲς μέσα ἀπ' τὸ σουβιά, νὰ γυρίξης στὸ δωμάτιο αὐτό, στενοχωρημένος, κ' ἔχω ἀκούσει ἄπειρες φορὲς τὰ λόγια σου καὶ τὸ παραμιλητό σου. Κ' ἔχω πεῖ ὄχι μιὰ φορὰ :

— Αὐτὸς εἶνε ἀπ' τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους! Ἔτσι δὲν εἶνε;

— Ναί, ἔτσι πιστεύω κ' ἐγώ, ἀπάντησα στὴν πέτρα τοῦ τοίχου, χωρὶς νὰ ἔχω ξαφνιαστῆ ἢ νάχω τρομάξη, γιὰτὶ μίλησε.

— Βλέπεις; Καὶ ἀκου τώρα.. Γιὰ νὰ σὲ διασκεδάσω θὰ σοῦ διηγηθῶ μιὰ ἱστορία.. Θέλεις;

— Ἀκούς, πῶς δὲ θέλω!

— Ἔ, νὰ στὴν πῶ τότε. Εἶνε μιὰ ἱστορία ποὺ ξέρω γὰ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους..

Καὶ ἡ πέτρα ἄρχισε τὴν ἱστορία της:

— Εἶνε πολλά, πολλά, ἄπειρα χρόνια αὐτὸ ποὺ συνέβηκε. Στὸν παράδεισο, ποὺ πάντα ἦταν γαλήνη, ἡσυχία, καὶ μόνο ἁρμονίες, μελωδιὲς καὶ γλυκὲς ἱστορίες ἀκούγονταν, μιὰ μέρα μουγκρητὰ θηρίων, φωνὲς ἄγριες, οὐρλιάσματα, τὸν τάραζαν. Ὅλος ὁ παράδεισος εἶχε γεμίσει ἀπ' αὐτά.

Τὶ συνέβαινε; Ὁ μέγας Θεὸς εἶχε ἀρχίσει τὴ Δημιουργία τῶν ζώων. Εἶχε βάλει πρῶτα, καὶ τοῦφεραν ἀπὸ τὴ γῆ πληθὸ καὶ μ' αὐτὸν ἔκανε τὰ ζῶα. Καὶ ὅταν τὰ ἐτοίμαζε τὰ φυσοῦσε κ' ἔπαιρναν ζωὴ...

Οἱ ἄγγελοι ἦταν ἐνθουσιασμένοι, ὅμοια καὶ τὰ χερουβεὶμ. Αὐτὰ μάλιστα παίζανε μὲ τὰ θηρία, πηδοῦσαν στὶς ράχες τοὺς, τοὺς τραβοῦσαν τίς οὐρές. Καὶ μόνος ἀπ' ὅλους ὁ Ἐωσφόρος δὲ φαινότανε νὰ χαίρεται, ἀλλὰ στεκόταν ἀπὸ μακριὰ κοιτάζοντες τὴ Δημιουργία σκεπτικός.

Ἄμα τελείωσε τὰ θηρία καὶ τ' ἄλλα ζῶα ὁ μέγας Θεός, ἄρχισε νὰ κἀνῃ τοὺς ἀνθρώπους. Ἐκανε πρῶτα τίς φυλὲς καὶ τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους, κ' ἔπειτα θὰ κατασκεύαζε τοὺς κακοὺς καὶ τοὺς πονηροὺς.

Ἄλλ' ὅταν θέλησε νὰ πάρῃ, πληθὸ γιὰ νὰ πλάσῃ κ' αὐτοὺς, εἶδε πῶς δὲν ὑπῆρχε ἀρκετός.

Τὰ θηρία, τὰ ζῶα ὅλα, ποῦχε πλάσει πρὶν, ἅμα τοὺς ἔδινε ζωή, ριχνόνταν στὸν πηλὸ πεινασμένα καὶ τὸν κατὰτροωgan.

Τί νὰ κάνη ὁ μέγας Θεός; Ἐπρεπε νὰ τελειώσῃ. Ἡ ματιὰ του πῆγε σ' ἓνα σωρὸ μεγάλο κοπριές, πού τὰ θηρία, μετὰ λίγες στιγμὲς ἀπ' τὸ φαί τους, εἶχαν κάνει...

Σιωπὴ εἶχε γίνει μεγάλη στὸν παράδεισο. Τὰ τρομερὰ θηρία εἶχαν πάψει τὰ μουγκρητὰ κ' ἔμεναν φοβισμένα, τ'ἄλλα ζῶα εἶχαν κρυφτῆ μέσ' στὰ πολύχρωμα λουλούδια. Καὶ μόνο ἓνα σκυλι οὐρλιαζε· χτυπήθηκε ὁμως αὐτὸ ἄγρια ἀπ' τὴ ρομφαία ἐνὸς ἀγγέλου.

Ὁ μέγας Θεὸς εἶδε ξαφνικὰ τὴν πονηρὴ ματιὰ τοῦ Ἐωσφόρου...

— Ἄ, ἔκανε ἔλα μου δῶ ἐσύ! Σὲ χρειάζομαι...

Ὁ Ἐωσφόρος πλησίασε.

— Πάρε, τοῦ εἶπε ὁ μέγας Θεός, αὐτὴν τὴν κοπριά, καὶ ἀνακάτεψέ τη μετὰ τὸ λίγο κεῖνον πηλὸ, καὶ κάνε τοὺς ἀνθρώπους πού θέλω.

Ὁ Ἐωσφόρος πρόθυμος τῶκανε. Ἐνα πονηρὸ χαμόγελο φάνηκε στὰ χεῖλια του.

Ἐπιασε καὶ ἀνακάτεψε τὸν πηλὸ μετὰ τὴν κοπριά τῶν τρομερῶν καὶ ἀδηφάγων θηρίων καὶ τῶν ἄλλων ζῶων κι ἄρχισε νὰ φτιάχνῃ ἀνθρώπους, ὅπως τοῦλεγε ὁ μέγας Θεός.

Ἐτοιμοὶ ἦταν σὲ λίγο κι αὐτοί. Τοὺς ἔβαζε μαζὶ μετὰ τοὺς ἄλλους, πού ἄψυχοι, χωρὶς κίνηση καὶ ζωή, ὅμοιοι μετὰ ἀγάλματα ἔμεναν.

Τώρα ἔπρεπε ὁ Πλάστης, νὰ φυσήξῃ ἓναν ἓναν γιὰ νὰ πάρουν ζωή.

Ἀλλὰ ποῖοι ἦταν οἱ καλοὶ καὶ πού δὲν εἶχαν κοπριά;

Ὁ Ἐωσφόρος τοὺς εἶχε ἀνακατέψει. Ὁ Πλάστης τὸ εἶδε, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτα.

— Ἐτσι ἔπρεπε νὰ γίνῃ, σκέφτηκε.

Καὶ γυρίζοντας ἔπειτα στὸν Ἐωσφόρο τοῦ εἶπε:

— Φύσηξέ τα ἐσύ!

— Μὰ μπορῶ; ρώτησε αὐτός.

— Κάνε το σοῦ λέω!

Ὁ Ἐωσφόρος πῆγε κοντὰ στοὺς ἀνθρώπους, πού στέκον-

ταν ὄρθιοι, ἀκίνητοι, χωρὶς ζωή, σὰν ἀγάλματα, καὶ ἄρχισε νὰ τοὺς φουᾶ . .

Μὲ μιᾶς ἐπαιρναν κίνηση, ζωή.

Τὰ μουγκρίσματα τῶν ζώων, μεγάλων καὶ μικρῶν, μεγάλωσαν τώρα.

— Μπά, μπά, μπά τ' εἶνε αὐτά; ἔκανε ὁ Πλάστης.

Καὶ γυρίζοντας ἔπειτα στοὺς ἀγγέλους, ποὺ στεκόνταν σὲ μικρὴ ἀπόσταση σιωπηλοί, τοὺς εἶπε:

— Πετᾶτε τα στὴ γῆ, γιὰ νὰ μᾶς ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὶς φωνές τους . .

Οἱ ἄγγελοι γρήγορα ἄρχισαν νὰ πετοῦν στὴ γῆ τὰ ζῶα.

Ξαφνικὰ ὅμως ὁ Πλάστης εἶδε πολλὰ χερουβείμ νὰ τὸν πλησιάζουν. Κάτι ζητοῦσαν.

— Τί θέλετε; τὰ ρώτησε.

— Κύριε, τοῦ ἀπάντησαν αὐτά, κάνετε μας τὴ χάρη καὶ ἀφήσετε ἓνα δυὸ ζῶα ἐδῶ στὸν παράδεισο, γιὰ νὰ διασκεδάζουμε . .

— Ἄ, ναί, ὅπως θέλετε, εἶπε ὁ Πλάστης, θὰ σᾶς δώσω δυὸ ἀπ' αὐτά . .

Κ' ἔδειξε τοὺς ἀνθρώπους.

Ὅταν ἦρθε ἡ σειρά τῶν ἀνθρώπων νὰ πεταχτοῦν στὴ γῆ, ἔδωσε διαταγὴ ὁ Πλάστης νὰ κρατηθοῦν πάνω στὸν παράδεισο δυὸ ἀνθρώποι, ἓνας ἄντρας καὶ μιὰ γυναῖκα. Τοὺς ἄλλους τοὺς ἔρριξε στὴ γῆ . . .

Ἡ πέτρα τοῦ τοίχου ἐδῶ σταμάτησε τὴ διήγηση.

— Μήπως κουράστηκες; μὲ ρώτησε.

— Ὅχι, ὄχι, τῆς ἀπήντησα, διόλου.

— Ἄ, καλά, μοῦ εἶπε αὐτή, τότε θὰ θέλῃς νὰ σοῦ πῶ καὶ τί ἔγιναν οἱ δυὸ ἀνθρώποι ποὺ κράτησε ὁ Πλάστης, στὸν παράδεισο;

— Ναί, ναί, ἀκοῦς δὲ θέλω, ἂν καὶ κάτι ξέρω γι' αὐτοὺς κ' ἐγώ . . .

— Δὲν εἶνε ἔτσι, δὲν εἶνε ἔτσι, ἔκανε ζωνηρὰ ἡ πέτρα τοῦ τοίχου. Ἄκουσα κ' ἐγὼ μιὰ φορά, πρὶν μὲ βάλουν ἐδῶ,

ἄκουσα κ' ἐγὼ αὐτὴ τὴν ἱστορία.. Ἐνα παιδάκι εἶχε καθίσει πάνω μου μιὰ μέρα, κρατῶντας ἕνα βιβλίο...

— Καλά, γιὰ νὰ τὴν ἀκούσω κι' ἀπὸ σένα.

— Ἄκου τη καὶ ἀπὸ μένα. Μοιάζει μὲ κεινὴ λίγο, ἀλλὰ δὲν εἶνε ἔτσι.

Μετὰ καιρὸ ὁ μέγας Θεὸς ἔδωξε τοὺς δυὸ ἀνθρώπους ἀπὸ τὸν παράδεισο, γιὰτι κι' αὐτοὶ δὲν μπόρεσαν νὰ κρατηθοῦν κ' ἔκαναν ὅτι κι' οἱ ἄλλοι πού πῆγαν στὴ γῆ. Καὶ τοὺς ἔδωξε μὲ κλωτσιὰ μιὰ μέρα, καὶ τοὺς πέταξε σὲ μιὰ μεριά τῆς γῆς, πού δὲν ὑπῆρχαν ἀνθρώποι.

Ἐκεῖ ἔκαναν τρία παιδιὰ ἀρσενικά. Κ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὸ πιὸ ἔξυπνο, ὅταν μεγάλωσε, πῆγε καὶ βρῆκε τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ποῦχανε γίνει πολλοί, ἀλλὰ ζοῦσαν μέσ' στὰ δάση καὶ στὶς σπηλιές. Τοὺς ἔβγαλε αὐτὸς ὁ νέος, ἀμα πῆγε, ἀπ' τὰ δάση καὶ τὶς σπηλιές, κ' ἔχτισε μαζὶ τους μιὰ πόλη, τὴν πρώτη πόλη! Μὰ αὐτό, γιὰ τὴν πόλη, τῶλεγε καὶ τὸ βιβλίο πού διάβαζε δυνατὰ κεῖνο τὸ παιδάκι, πού μιὰ μέρα ἦρθε, καὶ καθίσει πάνω μου πρὶν γίνω πέτρα τοῦ τοίχου... Μὰ θὰ σὲ κούρασα..

— Λιγάκι....

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Ν. ΒΟΥΤΥΡΑΣ

